

ГОДИНА ЗУСТРІЧІ З МИСТКИНЕЮ

Олена ГАСЬКЕВИЧ

Сьогодні до музею завітала знана кременецька лялькарка Олена Локатир. І вмить, немов із помахом чарівної палички, сталося диво. Музейні кімнати ожили. Чарівні принцеси, замріяні красуні, казкові істоти «розбіглися» по залах, причаїлися за букетами, годинниками, вазами, повмощувалися в старовинних фотелях, чудово вписавшись у інтер'єр. Пані Олену завжди супроводжують її ляльки. Вклавши у їх творення часточку своєї душі, мисткиня трактує свої витвори як живі істоти. На питання, чи не важко розлучатися із ними, пані Олена відповіла – ляльки – як діти. Не можна егоїстично тримати їх при собі. Згодом вони мають іти у самостійне життя, хоча і перебувають із «мамою» у контакті. Авторка завжди цікавиться долею своїх витворів, і, не у кожні руки може їх віддати, навіть, якщо із матеріальної сторони, пропозиція виглядає спокусливо.

{joomplucat:342 limit=7|columns=3}

Олена Локатир поділилася враженнями від участі у виставці «Модна лялька» (м. Київ). Це найпрестижніша виставка такого плану в Україні. Відбувається вона 2 рази в рік. Запрошення до участі у ній уже є визнанням професійності. Можливість продемонструвати власну майстерність, побачити досягнення інших, перебувати у колі людей, що знаходяться «на одній хвилі» - усе це важко переоцінити. Олена Локатир працює у Кременецькому будинку дитячої творчості, і для неї, як педагога, визнанням є досягнення її вихованців. У ході виставки «Модна лялька» уже вдруге відбувався конкурс дитячих робіт «Мій улюблений книжковий герой». У номінації «Інтер'єрна лялька» презентувалася робота Влада Карпюка, а у номінації «Ведмедик Тедді та його друзі» перемогло «Слонення Дембо» авторства Жені Локатир – учениці, і «за сумісництвом» донечки пані Олени.

Під враженням зустрічі із мисткинею наукова працівниця музею Юліуша Словацького Наталя ЮР'ЄВА написала вірша, присвяченого таїнству творення ляльки -

з атласу неба в ніч зірка скотилась

Що мала б згоріти, розбитися вщент...

Та в мене як спалах свідомість з'явилась -

Я вперше вдихнула фантомний момент...

Ще так відчуваю на глянці обличчя

Дві теплих, дві ніжних, дві вправних руки!!

А голос найкращий шепоче: «Як личать

Тобі сині очки і носик тонкий!»...

Вже й локони темні спадають до долу,

Я теж маю ручки і ніжки гнучкі!

Так хочу побігти... та впала зі столу...

Які ж перші кроки невправні й важкі!

Мене посадили в кутку на дивані,

Сукенка з гіпюру - як сонце горить.

Я хочу відрити кімнати неznані!

Сміятись! Скакати! ... та в грудях щемить...

Я тут не одна, нас зібралось чимало,

Красивих, тендітних, чепурних ляльок:

Біленькі, руденькі... Чом раніше не знала

Сестричок своїх і журливих думок...

Де мама? Де тато? Коли їх зустріну?

Чому ж це так довго за мною не йдуть?

Я стану щаслива, диван цей покину -

В коробці в будинок новий заберуть.

Я буду всміхатись завжди, обіцяю!

Я знаю багато чудових казок!

Вночі танцюватиму вальс, бо читаю

Таємні бажання упавших зірок...

15 липня 2021р.